

INDRUKKEN

Van den Hoofdredacteur.

Communisme.

Er wordt in onze dagen veel over Goederengemeenschap gesproken. Maar van hoe geheel anderen aard is het Communisme onzer dagen dan de Goederengemeenschap, die wij in de Schrift vinden vermeld. Het Communisme is een stelsel, dat alle goederen wil verdeelen, tot gemeen eigendom wil maken; dat het eigendomsrecht wil afschaffen. De Goederengemeenschap der Schrift is een erkennen van het eigendomsrecht, een rekening houden met het naast elkander voortleven van minder- en meerbedeelden, maar een mildelijk mededeelen van al zijn goederen aan anderen, die hulp van noode hebben, opdat er geen gebrek worde geleden. Het Communisme zegt: „Al het uwe is mijne." De Goederengemeenschap, die ons in Gods Woord wordt voorgelaten, heeft tot beginsel: „Al het het mijne is uwe." Het Communisme geeft niet, maar eischt. Vandaar in plaats van liefde een openbaring van haat; in plaats van opbouwen een afbreken; in plaats van herstellen een verwoesten; in plaats van het levensgeluk bevorderen een nabijbrengen van dood en verderf. De Christelijke liefde eischt niet, maar geeft. Ze heerscht niet over anderen. Ze is niet ruw en onbetamelijk. Ze zoekt het welzijn van anderen, het heil van allen.

Op heerlijke wijze is de Christelijke liefde beoefend in den eersten gloriëtijd der Gemeente.

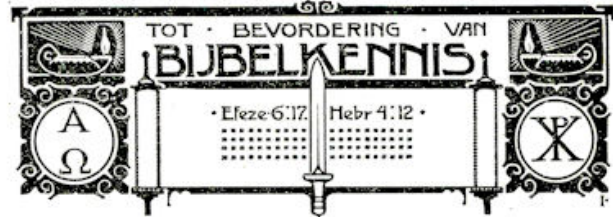
Dadelijk na de uitstorting des Heiligen Geestes vinden wij de geloovigen in de eerste frischheid van het nieuwe leven. Zij leefden voor elkander. Het was de lust hun harten, voor anderen te zorgen, van het hunne aan anderen mede te deelen. Zij waren één hart en één ziel. Liefelijk tooneel! De eigenliefde trad voor een tijd geheel op den achtergrond. De gedachte, dat ergens iemand onder hen gebrek zou lijden, zou hun ondraaglijk zijn geweest. Zij hadden elkander zóó lief, zij gevoelden zich zóó met elkander verbonden, dat zij alle dingen gemeen hadden; dat zij hun goederen en have verkochten, en uitdeelden naardat elk van noode had; dat niemand hunner zeide, dat iets van hetgeen hij had, zijn eigen was. (Hand. 2 : 44 en 45; 4 : 32—37.)

Nu moeten wij wel bedenken, dat hier geen sprake was van het gehoorzamen aan een gebod des Heeren. Niets dienaangaande was hun gezegd. Maar in den eersten drang der liefde ontstond bij hen de begeerte, offers der liefde te brengen.

We weten uit hetgeen later de apostelen geschreven hebben voldoende, dat de bedoeling nooit geweest is, dat alle goederen der geloovigen gelijkelijk zouden verdeeld worden. Waarvoor anders de weduwen-zorg in Jeruzalem? Waarvoor anders later in alle gemeenten inzamelingen gehouden voor de behoeften der heiligen in Jeruzalem? Waarom anders diakenen aangesteld? Hoe zou er dan gesproken kunnen worden tot de rijken om rijk te zijn in goetdoen? Bovendien, staat er in Hand. 5 : 4 niet geschreven: „Als het gebleven ware, bleef het niet het uwe? en verkocht zijnde, was het niet in uwe macht?" Er was geen sprake van gelijk verdeelen, van een niet erkennen van het eigendomsrecht. Integendeel, iedereen bleef heer over hetgeen hij bezat. Maar de kracht en frischheid van de broederlijke liefde was onder deze eerste geloovigen zóó groot, dat zij vrijwillig verkochten en gaven, met het doel naardat elk van noode had te voorzien. „Naardat elk van noode had." Er waren dus verschillende nooden. Maar er werd in voorzien door de mildheid van allen. En dit geschiedde op ordelijke wijze; wél georganiseerd. Want men verkocht en gaf naardat er nood was. En het geld werd gelegd aan de voeten der apostelen, die de dagelijksche bediening regelden, en met de hun door God geschonken wijsheid de gaven uitdeelden.

We zien hieruit ten duidelijkste, hoe geheel anders deze in den eersten tijd der Gemeente gevonden vrijwillige Goederengemeenschap is dan het streven van het Communisme nu.

Mocht echter iets meer van den geest der eerste dagen van het Christendom onder de Christenen van onze dagen gevonden worden! Mocht het ook ons iets ondraaglijks zijn, een ander uit ons midden gebrek te zien lijden! Mochten ook wij meer los zijn of los gemaakt worden van hetgeen we ons eigen noemen, opdat we er anderen mee dienen en zoodoende handelen in den geest van Hem, die **Zichzelven** voor ons gaf!

Gehoorzaamheid des geloofs.

Rom. 1 : 5.

Wij wenschen, zoo God ons kracht en wijsheid schenkt, voortaan week aan week in ons Blad de aandacht te vestigen op woorden uit de Schrift. Het zou ons een vreugde zijn, als vooral onze jonge lezers wekelijks den tekst, dien we kort in het verband zullen trachten toe te lichten, wilden lezen en overdenken. Mochten er naar aanleiding van onze korte opmerkingen, vragen ontstaan, of mocht iemand iets wenschen te hooren over een vers, dat we in boek of brief des Bijbels, door ons behandeld, overslaan, zoo zal het ons aangenaam zijn, onze lezers te kunnen dienen.

Wij willen in dezen Jaargang een aanvang maken met den Brief aan de Romeinen. In dien brief toch is de grondslag gelegd van het heerlijke Evangelie der genade, van onze betrekkingen tot God. En wat is er belangrijker voor ons dan te weten, hoe God over ons denkt?

Paulus had de „genade" tot de bediening des Woords ontvangen, het „Apostelschap" onder de volken, om voor den naam van Jezus allen op te wekken „tot gehoorzaamheid des geloofs." (Rom. 1 : 5.) Dezelfde uitdrukking lezen wij aan het einde van dezen brief nog eens. Daar zegt de Apostel, dat hij alles, wat God hem had geopenbaard, den volken moest mededeelen „tot gehoorzaamheid des geloofs." (Rom. 16 : 26.) En even te voren maakt hij de opmerking, dat Christus in hem werkte tot „gehoorzaamheid der volken." (Rom. 15 : 18.)

Paulus had dus de roeping om de volken (en „een iegelijk" onder de volken) te brengen tot *gehoorzaamheid*, tot *gehoorzaamheid des geloofs*.

Dit is zeer leerrijk.

Niet de gehoorzaamheid *der wet* moest hij prediken. Want de wet eischt menschelijke kracht, menschelijke gerechtigheid. En het Evangelie, van hetwelk Paulus dienstknecht was, en waarvan de opgestane Jezus het Middelpunt is, was de boodschap *der genade*. Paulus moest juist in dezen brief aantonen, dat de mensch verloren is; dat hij niets vermog om zichzelf te redden. Daarom begint hij zijn brief terstond, — na een korte inleiding, waarin hij de blijde boodschap der genade aankondigt, (Rom. 1 : 1—15.) — met te bewijzen, dat alle menschen strafwaardig zijn voor God vanwege hun *zonden*, d. i. hun daden, (Rom. 1 : 16—5 : 11.) en ook vanwege hun *zonde*, d. i. hun toestand van nature. (Rom. 5 : 12—8.) En hij ontvouwt in die heerlijke eerste acht hoofdstukken van zijn brief de geheele leer des heils: in Christus Jezus is de verlossing; op grond van geloof wordt de zondaar gerechtvaardigd.

Ook niet de gehoorzaamheid *der liefde* moest hij prediken. Natuurlijk is het goed, Gods „geboden" te doen; Hem te „dienen" in liefde. Maar zegt de Heiland ooit: „De *wet* of de *liefde* heeft u zalig gemaakt"? Lezen we niet integendeel: „Uw *geloof* heeft u behouden"? Want immers, het doen van Gods wil en het beoefenen van liefde moet *vrucht des geloofs* zijn, wil het waarde hebben voor God.

De hoofdvraag is dus niet: *wat wij brengen*, maar: *wat God tot ons gebracht heeft*. En dit laatste wordt alleen ons deel **door het geloof**.

O, dat is zulk een belangrijk beginsel! De brief aan de Romeinen spreekt over bijna niets anders dan over de uitenemendheid en de wondere heerlijkheid van het „geloof." Hij roept ons als het ware toe: niet redeneeren, maar *gehoorzamen*; en de eenige eisch, door God gesteld, is *geloof*.